04/08/2019

Η συκοφαντία στη Χριστιανική ζωή

/ Γνώμες

Του Ιωάννου Αν. Γκιάφη- Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Ως αξιόποινη πράξη με βάση τον Ποινικό Κώδικα θεωρείται και η συκοφαντική δυσφήμηση. “Εάν κάποιος ισχυριστεί ή διαδώσει για κάποιον άλλον ενώπιον τρίτου ψευδές γεγονός, το οποίο μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου, και ο υπαίτιος γνώριζε ότι το γεγονός είναι ψευδές, ο υπαίτιος τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών”(αρ. 362-363 ΠΚ). Η συκοφαντική δυσφήμηση αντιμετωπίζεται ως ένα πλημμέλημα το οποίο συνεπάγεται κι ανάλογη ποινή. Αυτό δεικνύει πως όχι μόνο δεν περνά απαρατήρητο από τον έλληνα νομοθέτη, αλλά κατατάσσεται μεταξύ των ποινικών αδικημάτων.

Η συκοφαντία δεν είναι ένα τωρινό φαινόμενο. Η καταγωγή της εντοπίζεται στην Αρχαία Αθήνα. Εκεί σύμφωνα με την αρχαία ελληνική ιστορία, ο Συκοφάντης ήταν εκείνος που πρόδινε, παρά τον νόμο, εξαγωγείς σύκων από την Αττική, πράγμα που ήταν απαγορευμένο. Ως έκνομη πράξη συναντάται και στα έργα του Πλάτωνα και του Λυσία. Μήπως ο Σωκράτης δεν οδηγήθηκε στη φυλακή και κατόπιν στον θάνατο εξαιτίας διαβολών και διαφόρων συκοφαντιών; Άρα κατανοείται πως η συκοφαντία είναι ένα πανάρχαιο φαινόμενο που στις μέρες μας ποινικοποιείται.
Γεννάται όμως ίσως ο προβληματισμός γιατί να αναφερόμαστε στην συκοφαντία,

στην απόδοση ψευδών κατηγοριών εναντίον άλλου προσώπου. Τι σχέση άραγε ενυπάρχει μεταξύ αυτής και της σημερινής ευαγγελικής περικοπής; Ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος μας παρουσιάζει την θαυματουργική θεραπεία δύο τυφλών και ενός δαιμονισμένου κωφού από τον ”Μέγα Ιατρό των ψυχών και των σωμάτων ημών”, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Παράλληλα μας δείχνει και το πως αντιμετώπισαν τα θαυμάσια αυτά γεγονότα οι παρευρισκόμενοι όχλοι και οι αυτόπτες μάρτυρες Φαρισαίοι. Ενώ ο λαός του Θεού εκφράζει τον θαυμασμό του, λέγοντας: “ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ” (Ματθ. θ’ 33), οι Φαρισαίοι αντιδρούν και προσάπτουν μια ψευδή κατηγορία στον Χριστό. Διαβάλουν τον Κύριο, υποστηρίζοντας ότι: “Αυτός με την βοήθεια και την συνεργεία του άρχοντος των δαιμονίων εκβάλει από τους πάσχοντες τα δαιμόνια”(Ματθ. θ’ 34). Μπορεί να βλέπουν διαρκώς μεγάλα και ανυπέρβλητα στη λογική θαύματα του Κυρίου μας, αλλά αδυνατούν να πεισθούν για την θεότητά Του και τα αποδίδουν στον πονηρό. Αντί να παραδεχθούν την παντοδυναμία Του, διαστρέφουν την αλήθεια. Καταπνίγουν μέσα τους κάθε ίχνος δικαιοσύνης και καταφεύγουν στην άνανδρη και επονείδιστη πράξη της συκοφαντίας. Κυριευμένοι από εγωισμό και έντονο φθόνο για τον Διδάσκαλο Κύριο, προσπαθούν επιστρατεύοντας ψευδή στοιχεία να τον εξοντώσουν και να τον εκμηδενίσουν στα μάτια του άδολου και καλοπροαίρετου λαού.

Ο ερμηνευτής Ζιγαβηνός θα γράψει: ” Οι Φαρισαίοι φθάνουν στο σημείο αυτό χωρίς κανένα ίχνος ντροπής, να “φλυαρούν ευέλεγκτα” κατά του Κυρίου. Διότι είναι φυσικό όποιος είναι φιλικά προσκείμενος στον Διάβολο, στόχο έχει όχι την προκοπή, αλλά την ζημιά του άλλου. Διδάσκει την αμαρτία και απομακρύνει τους ανθρώπους από τον Θεό.” Όμως ο Χριστός μέσα από την επίγεια βιωτή Του αναδείχθηκε συνεργός του Σατανά ή διάκονος του θελήματος του Θεού Πατρός στον κόσμο; Αυτός δεν ευεργετεί πάντοτε τους ανθρώπους; Αυτός δεν διδάσκει την αρετή; Αυτός δεν προσάγει όλους στον Θεό; Πως λοιπόν είναι δυνατόν να συμπλέει με τις σκοτεινές δυνάμεις;
Ο Σωτήρας Χριστός ήλθε για την σωτηρία και όχι την απώλεια των αθάνατων ψυχών. Δικαίως ο Ιερός Χρυσόστομος θα συμπληρώσει πως: ”Ο δαίμων βλάπτει και ουκ ευεργετεί.” Ο δαίμων ποτέ δεν θέλει την λύτρωση του ανθρώπου, απεναντίας την πνευματική καταστροφή του. Είναι μεγίστη συκοφαντία, υπερβολή κακίας, το ότι ο Κύριος συνεργάζεται με τον άρχοντα των δαιμονίων. Πρόκειται για δύο εκ διαμέτρου αντίθετα υπαρκτά πρόσωπα (Χριστός-Διάβολος). Ο ένας είναι συνυφασμένος με τα ολοκάθαρα πονήματα της ημέρας και ο έτερος με τα βέβηλα έργα του σκότους.

Η συκοφαντία των Φαρισαίων κατά του Ιησού δεν παρατηρείται μόνο μέσα από την σημερινή ευαγγελική διήγηση. Κι άλλες φορές στην επίγεια διαδρομή του Χριστού

συλλαμβάνονται να παραλογίζονται και να κρίνουν αδίκως τον Διδάσκαλο. Μήπως με ψευδείς κατηγορίες δεν τον οδήγησαν στο Πραιτόριο και από εκεί στον πιο ατιμωτικό θάνατο, τον σταυρικό θάνατο; Δυστυχώς όταν ο νους του ανθρώπου σκοτίζεται από το μίσος και την εμπάθεια για τους συνανθρώπους του, οδηγείται ακόμη και σε εγκληματικές ενέργειες. Την οδό της συκοφαντίας ακολουθούν και σήμερα αρκετοί άνθρωποι, είτε διαβάλλοντας τον διπλανό τους, μη μπορώντας να αντέξουν την πρόοδό του, είτε συκοφαντώντας ακόμη και τον Αρχηγό και Θεμελιωτή της πίστης μας. Αφενός υπάρχουν εκείνοι που καταφεύγουν στην δυσφήμηση ”του άλλου”, εξαιτίας του φθόνου τους για αυτόν. Αφετέρου υπάρχουν κι εκείνοι που κακολογούν περί την χριστιανική πίστη, διότι είναι τυφλωμένοι από τις πάσης φύσεως πρόσκαιρες κοσμοθεωρίες. Παρότι βρισκόμαστε 2000 χρόνια μετά την έλευση του Θεανθρώπου επί της γης, εντούτοις η πολεμική εναντίον Του συνεχίζεται αμείωτη από τα διάφορα αθεϊστικά και αιρετικά καρκινώματα. Μπορεί όμως ο Χριστός να συκοφαντείται και στο πρόσωπό Του όλο το χριστεπώνυμο πλήρωμα, αλλά λησμονάτε ότι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία έχει οικοδομηθεί επάνω σε “ασάλευτο πέτρα”.
Πόσοι πολέμιοι καταγράφηκαν στην ιστορία ως οι διώκτες του χριστιανισμού και εξαφανίστηκαν από προσώπου γης; Αντίθετα “το ρήμα Κυρίου μένει εις τον αιώνα”. Μπορεί και σήμερα με διάφορους τρόπους και μεθόδους (έντυπους, ηλεκτρονικούς, τηλεοπτικούς κ. ά.) να πολεμείται ο Χριστός και να χλευάζεται η χριστιανική ζωή, όμως ο δρόμος του ιερού ευαγγελίου έχει αιώνιο προορισμό. Ο Άγιος Νεκτάριος επίσκοπος Πενταπόλεως έγραφε: “Την συκοφαντία την έχει εφεύρει ο διάβολος. Η γλώσσα του συκοφάντη είναι σαν το δηλητήριο του σκορπιού. Ο συκοφάντης απλώνει τα ψέματά του και διαβάλει τα πάντα. Όμως ο Κύριος θα εξολοθρεύσει, εν ημέρα κρίσεως, πάντα τα χείλη τα δόλια.” Όχι μόνο η συκοφαντία πρέπει να εξαφανιστεί από τη ζωή μας, αλλά και τους συκοφάντες να τους απομακρύνουμε από δίπλα μας. Στη ζωή μας ας πρυτανεύει η αλήθεια του Κυρίου, η οποία μένει απαρασάλευτη εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν!

1 Τρεμπέλα Παναγιώτη, Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, εκδ. "Σωτήρ", Αθήνα 2008 6 , υποσ. 34(3), σ. 181.
2 Ο. π. σ. 181.
3 Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, Το γνωθι σ' αυτόν (Κείμενα Αυτογνωσίας), εκδ. Άθως, Αθήνα 2014 4 , σ. 249-250.